

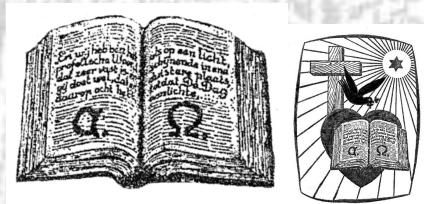
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden (Joh. 10:9)*, dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Ik wil het met u hebben over: **De Bruid des Lams.**

Laten we de Schrift openslaan en eerst lezen: Matth. 22:1-4. *“En Jezus antwoordde en sprak wederom in gelijkenissen tot hen en zeide: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koning, die voor zijn zoon een bruiloft aanrichtte. En hij zond zijn slaven uit om de ter bruiloft genodigden te roepen, doch zij wilden niet komen. Wederom zond hij andere slaven uit, met de boodschap: Zegt de genodigden: Zie, ik heb mijn maaltijd bereid, mijn ossen en gemeste beesten zijn geslacht en alles is gereed; komt tot de bruiloft”.*

Vervolgens lezen we Openbaring 19:6-10. *“ En ik hoorde als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen, zeggende: Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt; en haar is gegeven zich met blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen.*

En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zij, die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal des Lams. En hij zeide tot mij: Dit zijn de waarachtige woorden van God. En ik wierp mij neder voor zijn voeten om hem te aanbidden, maar hij zeide tot mij: Doe dit niet! Ik ben een mededienstknecht van u en uw broederen, die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God! Want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie”.

We willen ingaan en wel in het bijzonder aangaande de Gemeente; en ook over de vragen of straks, als de Heer komt, alle gelovigen mee opgenomen worden en wie er achterblijven, wie de Bruid is en wie de bruiloftsgasten zijn? Het is inderdaad een belangrijk onderwerp, dat ik in een kort tijdsbestek zo duidelijk mogelijk wil behandelen.

Allereerst beginnen we bij de Gemeente. De Nieuw Testamentische Gemeente bestaat uit hen, die wedergeboren zijn in Christus, geboren uit God en uit de Heilige Geest. Zij zijn hiertoe door God geroepen, d.w.z. geroepen tot gemeenschap met Zijn Zoon Jezus Christus.

Zo vinden we het in 1 Cor. 1:9. *“God is getrouw, door wie gij zijt geroepen tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Here”.*

En in vers 24. *“maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken, (prediken wij) Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods”.*

En in vers 26. *“Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werdt: niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken”.*

We hebben meermalen duidelijk met elkaar behandeld, dat de Gemeente een Gemeente van uitgeroepen is, want het is immers de Ecclesia. Dit komt direct in Hand. 2 op de pinksterdag naar voren, wat ik u, al is het een bekend tekstgedeelte weer opnieuw onder de aandacht wil brengen, in verband met diegenen, die straks weggenomen worden.

Hand. 2:39 zegt Petrus op de Pinksterdag. *“Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal”.*

Ook hier zien we het roepen, het erbij roepen, wat we ook gelezen hebben in het gedeelte van de bruiloft in Matth 22:3 (ook op andere plaatsen). En dit Schriftgedeelte eindigt in vers 14 van Matt. 22, waar we lezen. *“Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”.*

Deze bruiloft is een gelijkenis. Die Koning is God, die voor Zijn Zoon, Jezus Christus, die bruiloft aanricht en waartoe Hij velen roept.

Nu moeten we beslist een onderscheid maken tussen gelovigen, die wedergeboren zijn en gelovigen, die niet (of nog niet) uit God geboren zijn. Wanneer zijn we wedergeboren in Jezus Christus? Als we ook geloven, dat we met Hem en in Hem mee gekruisigd en gestorven zijn; en ook dat we niet alleen

geloven, dat Jezus Christus voor ons is opgewekt, maar dat we ook geloven, dat we met Hem en in Hem mede levend gemaakt en mede opgewekt zijn.

Velen hebben nog een uitwendige Christus. Immers, alleen door het geloof, dat ik met Jezus en in Hem de kracht heb om niet meer te leven naar de oude mens, dus om een “*gekruisigd ik leven*” te hebben.

Als we alleen geloven, dat Jezus voor ons gestorven is, hebben we die kracht niet, maar als we geloven, dat we in Hem mee gekruisigd en gestorven zijn, dan ontvangen we daaruit de kracht van Hem, om niet meer naar de oude mens te leven maar om een “*gekruisigd ik leven*” te leven. Het is alleen door het geloof, dat we met Christus en in Hem mede levend gemaakt en opgewekt zijn, en dat we uit en door Hem de kracht voor een nieuw leven ontvangen, en een heilige levenswandel in Hem hebben, zodat wij niet meer leven, maar Christus in ons.

Dan zijn we wedergeboren, want dan is de oude mens met Christus gestorven en zijn we met Hem mede levend gemaakt en opgewekt. Want we zijn nu wedergeboren in Zijn kruisdood en opstanding. Petrus zegt zeer duidelijk in 1 Petr. 1:3. *“Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus (het is van wezenlijk belang), die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop”*.

Nu komt het er maar op aan, dat deze opgestane Christus, die ook eens stierf voor onze zonden, dat Hij in ons leeft, in ons aanwezig is: want dan zijn we pas wedergeboren. Als we uit dat geloof kunnen leven, dat we kunnen samenvatten in: “Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”, dan doet datzelfde geloof mij ook gereed zijn voor Zijn komst.

Immers, door dit geloof is Zijn kruisdood, onze kruisdood geworden en is Zijn opstanding, onze opstanding geworden, en ook Zijn hemelvaart zal onze hemelvaart worden. Als we dit geloof hebben, hebben we ook deel aan de eerste opstanding; want in het geloof is dat reeds aanwezig en dan hebben we ook deel aan de wegrukking, zoals Jezus naar de hemel ging; want Hij is in ons en daar komt het op aan.

We krijgen geen deel aan de eerste opstanding van tussen de doden uit en aan de wegneming der Gemeente, alleen om dat we een kind van God zijn, zoals ik dikwijls mensen hoor zeggen: “Ik hoop, dat ik daar toch ook maar bij mag zijn”. Maar dan zetten we de dingen precies op zij kop; want we zijn een kind van God geworden, omdat we deel hebben aan deze opstanding van Hem door dit geloof; en door datzelfde geloof hebben we ook deel aan Zijn hemelvaart.

Hiervoor slaan we op Luc. 20:35-36. *“maar die waardig gekeurd zijn deel te verkrijgen aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen. Want zij kunnen niet meer sterven; immers, zij zijn aan de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen der opstanding zijn”*.

Omdat we ons door het geloof één gemaakt hebben in Jezus Christus, en omdat we geloven, dat we met Hem mee gekruisigd zijn, maar ook dat we met Hem mede opgewekt zijn, hebben we deel aan Zijn dood en opstanding en daardoor zijn we een kind van God geworden. Als we dus weten een kind van God te zijn, dan is het, omdat we Zijn kruisdood tot de onze gemaakt hebben en daardoor deel hebben aan de opstanding van de Here Jezus Christus.

Het gaat erom, dat we door het geloof in de kruisdood (de dood van de oude mens) en Zijn opstanding (de nieuwe mens), tot de onze hebben gemaakt. “Heer, ik ben met u en in u mee gekruisigd en met u en in u mede opgewekt”. Zo zijn we kinderen van God geworden, wedergeboren in Hem, in Zijn Lichaam.

Door dit geloof worden we bereid gemaakt en zijn we gereed voor de opname. Hebr. 11:5 daar lezen we. *“Door het geloof is Henoeh weggenomen zodat hij de dood niet zag, en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen. Want vóórdat hij werd weggenomen, is van hem getuigd, dat hij Gode welgevallig was geweest”*.

Van Henoch werd ook gezegd, dat hij driehonderd jaar met God wandelde, en nadat hij driehonderd jaar met God gewandeld had, nam God hem weg. Nu zegt het Schriftwoord, dat Henoch door het geloof weggenomen is, en nergens anders door, waaruit we zien, dat het geloof de wortel is van deze heerlijkheid. Zijn wandel met God en zijn wegrukking daarna, is de vrucht van dat geloof.

Geloof is de wortel van Henochs leven en moet ook de wortel van ons leven zijn; en de vrucht van dat geloof moet een wandel met de Heer zijn; dat is een *“gekruisigd ik leven”*, een leven vervuld met Gods Geest, en de wegrukking is de vrucht van dat geloof.

Door dit geloof hebben we ons één gemaakt met Hem en in Hem, en door dit geloof moeten we ook in Hem blijven. We hebben ons door dit geloof één met Hem gemaakt, wanneer we kunnen zeggen: "Heer, Gij zijt voor mij gestorven, maar ik ben ook met u gestorven en Gij zijt niet alleen voor mij opgewekt, maar ik ben met u en in u opgewekt".

Zo hebben we ons één gemaakt met Hem, we moeten ook in Hem blijven, en dan worden we klaar gemaakt voor deze heerlijkheid. Laten we 1 Joh. 2:28 lezen. *“En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wij, als Hij zal geopenbaard worden, vrijmoedigheid hebben en voor Hem niet beschaamd staan bij zijn komst”*.

Blijf in Hem! En hoe blijven we in Hem? Door het geloof, dat ik niet meer leef, maar Christus leeft in mij. Daar houden we ons aan vast en door het geloof ontvangen we ook de kracht om de oude mens af te leggen, want het is Christus in ons.

Daar om zegt Johannes: *“kinderkens, blijft in Hem”*. Wat is het eigenlijk eenvoudig! Het is door het levende geloof, en door het één maken met Hem. *“En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wij, als Hij zal geopenbaard worden, vrijmoedigheid hebben en voor Hem niet beschaamd staan bij zijn komst”*.

In Col. 3:1-4 lezen we. *“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid”*.

Hier zien we ook weer duidelijk, dat, als we ons door dit geloof één gemaakt hebben met de Heer en in Hem blijven, dat ons leven dan in Hem ook verborgen is. Wat gebeurt er dan, wanneer Christus verschijnt? De oude vertaling zegt hier: *“Wanneer Christus geopenbaard zal worden (dat is wel mooier), die ons leven is, zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid”*.

Let goed op wat er staat: het woord *“openbaring”* wil letterlijk zeggen; dat een sluier, een bedekking weggenomen wordt, waardoor wat er reeds is, in het licht treedt, zichtbaar wordt. Wat zien we hieruit?

Als we straks deze openbaring van heerlijkheid met Hem willen hebben, dan moet die heerlijkheid nu reeds aanwezig zijn, want anders kan zij straks niet openbaar komen. Dat is onmogelijk. Want er staat niet geschreven, dat die heerlijkheid ons straks gegeven wordt, maar dat die heerlijkheid openbaar zal worden. Het is er al, dus moet het reeds aanwezig zijn bij u en mij, voordat deze geweldige dag komt, want anders kan het ook niet openbaar komen. Het is wel aanwezig, maar verborgen.

Wat is dat nu? Wat is deze verborgen heerlijkheid, die nu reeds bij u en mij aanwezig moet zijn, willen we straks openbaar worden als Hij openbaar wordt? Dit zegt ons Col.1:27. *“Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid”*.

We mogen ook zeggen: *“Christus in u, de hoop der heerlijkheid”*. Wat is dus de verborgen heerlijkheid, die nu reeds in u gevonden moet worden?

Het is Christus. Christus moet in u zijn, want Hij is de hoop der heerlijkheid. Hij is onze hoop, en die hoop beschaamd niet. Dan ben ik ook gereed voor dat geweldige ogenblik als Hij komt, want Hij is in mij.

Als die hoop der heerlijkheid in ons aanwezig is, dan zal het straks, als Hij geopenbaard wordt, ook in ons openbaar worden.

Diezelfde Christus komt ook openbaar in u en mij, want het is dezelfde Christus, die Zich openbaart. We zien dus, dat het alleen dit geloof in Hem is, dat ons klaar maakt voor deze heerlijkheid en ons daarin doet ingaan. Nog een paar teksten willen we bij dit gedeelte zien.

Allereerst Col. 1:21-23. *“Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend, in het lichaam zijns vlezes, door de dood, om u heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen, indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel, en waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben”*. Het gaat er dus om, dat we wel gegrond en standvastig blijven in het geloof.

In Hebr. 4:1-3a gaat het om het ingaan in de rust. *“Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven. Want ook ons is het evangelie verkondigd evenals hun, maar het woord der prediking was hun niet van nut, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen, die het hoorden. Want wij gaan tot [de] rust in, wij, die tot geloof gekomen zijn”*.

Israël ging destijds het beloofde land niet in, want dat konden zij niet vanwege hun ongeloof. Nu vinden we ook hier duidelijk, wie er wel ingingen, en wie straks zullen ingaan: Het is dus niet alleen het geloof aan een uitwendige Christus, maar dat deze levende Christus in ons leeft en werkt. In Hebr. 10:36 tot en met Hebr. 11:1 staat: *“Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is. Want nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn en niet op Zich laten wachten, en mijn rechtvaardige zal uit geloof leven; maar als hij nalatig wordt, dan heeft mijn ziel in hem geen welbehagen. Doch wij hebben niets van doen met nalatigheid, die ten verderve leidt, doch met geloof, dat de ziel behoudt. Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet”*.

Wat is uw heerlijke hoop, mijn broeder en zuster? Wat is uw blijde hoop? Bij mij is dit een blijde hoop, en zonder dat zou ik niet kunnen leven. Daarom verwacht ik Hem elke dag en is elke dag de zucht in mij; “Kom haastig Heer Jezus”. Het is mijn blijde hoop, en het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt. Wat heerlijk is dat!

Laten wij opslaan Joh. 14:1-3. *“Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, geloof ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben”*.

Bij mij is dit een blijde hoop, en daarom verwacht ik Hem elke dag en is elke dag de zucht in mij; “Kom haastig Heer Jezus”.

Daarom weet ik zeker dat ik er bij ben, bij de opname omdat ik het geloof. Het is: met Hem mee gekruisigd zijn en nu leef ik niet meer. Het is ook met Hem opgewekt zijn; nu nog in het geloof, maar straks krijg ik het heerlijke opstandingslichaam. Dat kan niet uitblijven, omdat Hij in het geloof reeds aanwezig is in mij. Dan gaan we, als u dit ook gelooft, ook met Hem naar de hemel, omdat Hij in ons aanwezig is.

Het gaat om de heerlijkheid Gods, want als de Here Jezus komt voor de Zijnen, om die tot Zich te nemen, de Bruidsgemeente, dan zal dat voor al degenen zijn, die in Hem zijn, of zij nu reeds in Hem ontslapen zijn, of dat we nu in Hem hier leven in ons lichaam. Nu de vraag: Wie blijven achter?

Niet alleen de ongelovigen, deze laat ik verder buiten beschouwing. Maar ook alle gelovigen, die op dat ogenblik nog niet wedergeboren zijn. Dan zien we direct twee groepen: dit zijn in de eerste plaats alle gelovigen Israëlieten, die nog niet tot wedergeboorte gekomen zijn. Nu moeten we niet menen, dat er geen gelovige Israëlieten meer zijn; maar ze zijn nog niet tot wedergeboorte gekomen. Is dat mogelijk?

Ja, want de Schrift zegt het zo. Gelukkig zijn er Israëlieten, die wel tot wedergeboorte gekomen zijn door het geloof in Christus. Maar de Schrift zegt, het volk van Israël, voorzover het nog niet in zijn geheel, tot het geloof in Christus gekomen is, is in zijn geheel nog in de voorgeboorte. Het is in beginsel reeds bij hen aanwezig en zij zijn wel geroepen door God, maar zij zijn nog niet uit de moederschoot gekomen.

Twee oorzaken noemt de Schrift hiervan. Ten eerste, omdat er geen kracht was om te baren en ten tweede, omdat het kind onverstandig was om te komen. In Jes. 37:3 lezen wij. *“Zij zeiden tot hem: Zo zegt Hizkia: deze dag is een dag van benauwdheid, straf en smaad, want kinderen zijn aan de geboorte toe, maar er is geen kracht om te baren”*.

Daarom zullen de meeste Israëlieten straks tot wedergeboorte komen, als de dag van benauwdheid (Grote Verdrukking) aanbreekt. Dit is voor hen nodig, want dan zullen zij uit de baarmoeder komen. Het eerste is dus, dat er geen kracht is om te baren.

Het tweede lezen we in Hos. 13:12-13. *“Welbewaard is Efraïms ongerechtigheid, weggeborgen zijn zonde. Barensweeën gaan hem vooraf: maar het is een onverstandig kind; wanneer de tijd daar is, komt het niet ter wereld”*.

In de eerste plaats dus geen kracht om te baren, in de tweede plaats, is het kind onverstandig en wil niet komen. Weet u, wat Paulus van zichzelf zegt? Ik ben een ontijdig geborene in 1 Cor. 15:8. Een voortijdig geborene Paulus had ook niet willen komen op het eenvoudige evangelie woord.

Want hij vervolgde de Gemeente. Hij moest onder een bijzondere druk gebracht worden en in een grote benauwdheid komen. Toen de Here Jezus hem verscheen uit de hemel, en hij ter aarde viel. Ja, toen kwam hij uit de moederschoot en daarom noemt hij zich een voortijdig geborene. Want eigenlijk had hij wedergeboren moeten worden in de eindtijd met de anderen van zijn volk, die ook zo hardnekkig zijn. Gaat u deze dingen begrijpen?

Dit geldt niet alleen voor Israël, maar geldt ook voor heel veel gelovigen, die wel geloven in de Here Jezus. Welke gelovigen blijven dus achter? Ten eerste; de groep der gelovige Israëlieten, die nog niet tot wedergeboorte gekomen zijn. Ten tweede: de groep van alle gelovigen, die wel een geloof aan en over de Here Jezus hebben, dus een uitwendige Christus hebben.

En dat kan wel een rechtzinnige Christen naar de Schriften zijn, want zij hebben wel een geloof aan en over de Heer, maar niet het geloof IN Hem. Vergist u zich niet, want dit zijn er zeer velen.

Deze zijn dus niet tot de wedergeboorte gekomen, maar zij staan, wat geestelijk leven betreft op één lijn met het gelovige, maar nog onwedergeboren Israël. Kijkt u maar eens! In vele kerken noemt men zich ook Israël en zij leven nog onder de wet en hebben ook alle dingen van Israël. Zij staan wat geestelijk leven betreft op een lijn met het gelovige, maar nog onwedergeboren Israël, met dit verschil, dat dit Israël een Christus verwacht, die nog komen moet.

Terwijl de tweede groep een historische Christus heeft, die er reeds geweest is. En die ook nog komen zal; maar zij beleven de levende en alom tegenwoordige Christus niet in hun hart en leven. Wordt het u nu duidelijk?

Er zijn er zeer velen, die naar hun eigen mening oprecht geloven; want zij geloven, dat Jezus voor hun zonden gestorven en voor hen opgestaan is. Maar zij beleven dit niet in hun hart. Zij hebben zich niet één gemaakt met Hem en hebben niet gezegd: "Heer, Gij zijt niet alleen voor mij gestorven, maar ik ben met u mee gestorven en mede opgewekt en nu leef ik niet meer, maar Gij leeft in mij".

Nu geloof ik naar de Schrift dit: dat velen van hen, en waarschijnlijk zelfs allen van deze gelovigen (de nog onwedergeboren Israëlieten en zij die wel aan en over de Heer geloven) dat deze gelovigen, nadat de Bruidsgemeente weggenomen is, tot wedergeboorte zullen komen. Waardoor?

We hebben gezien, dat er twee dingen zijn, die de geboorte in de weg staan kunnen. En wel; er is geen kracht om te baren, want die kracht moet er zijn. Als in de kerken en kringen die barend kracht niet

aanwezig is door de Heilige Geest, of slechts heel zwak aanwezig is, dan kunnen deze mensen niet tot wedergeboorte komen. Het ontbreekt hen aan de juiste prediking en aan de kracht van de Heilige Geest; het ontbreekt hen aan de door Gods Geest geladen prediking, die de mensen dringt en dwingt om in te gaan, zoals de Heer zegt. Zij moeten uitgenodigd worden, opdat zij komen.

In de tweede plaats is er ook nog die andere verhindering, want er zijn ook kinderen, die niet willen komen. Zij geloven wel aan de Here Jezus, maar zij willen niet komen, omdat ze weten, dat het hen hun eigen ik kost, het kost hen de prijs van zichzelf en dat willen zij niet. Het is een onwillig kind, dat niet komen wil als de tijd er is. Nu heeft God wel de middelen, dat zij toch zullen komen.

Als een vrouw zwanger is en er iets ontzettends gebeurt, waardoor zij enorm schrikt, dan kunnen haar barensweeën daardoor opgewekt worden. En dit beeld vinden we ook dikwijls in de Schrift genoemd.

Wel nu, als Jezus Christus Zijn Bruidsgemeente weggenomen heeft, zal er een ontzettende schrik vallen over hen, die achter blijven en daardoor zal er kracht komen om te baren, de weeën overvallen haar dan. Gaat u het begrijpen?

Het is door de schrik en de ontnuchtering, die het gebeuren van de opname van de Bruidsgemeente zal meebrengen, alsmede ook door de gerichten en oordelen van God, die dan over de achtergeblevenen zullen komen.

Nu gaan we ook zien, dat het ook Gods liefde is, die in deze gerichten en oordelen hierop gericht is, dat zij, die a.h.w. in de baarmoeder zijn blijven steken, er dan uitkomen. Zij zullen er dan uitkomen, n.l. uit de kerken en kringen, want deze kerken en kringen zullen tezamen dan de hoer zullen worden. Zij zullen uit deze kerken en kringen worden uitgestoten, mede ook door vele andere dingen, die dan zullen plaats vinden.

Denken we alleen maar aan de twee getuigen, die dan met volmacht prediken de profeten in Israël, die geweldige wondertekens en krachten doen; aan de engelen verschijningen en aan de oordelen. Dan zullen de engelen ingeschakeld worden om nog een laatste evangelie prediking te doen plaats vinden.

In het boek Openbaring 14:6-13 vinden we, hoe engelen tussen hemel en aarde vliegen met een eeuwig evangelie. *“En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie; en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft.*

En een andere, een tweede engel, volgde, zeggende: Gevallen, gevallen is het grote Babylon, dat van de wijn van de hartstocht zijner hoererij al de volkeren heeft doen drinken. En een andere engel, een derde, volgde hen, zeggende met luider stem: Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van Gods gramschap, die ongemengd is toeberaid in de beker van zijn toorn; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige engelen en van het Lam.

En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwigheden, en zij hebben geen rust, dag en nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie het merkteken van zijn naam ontvangt. Hier blijkt de volharding der heiligen, die de geboden Gods en het geloof in Jezus bewaren. En ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: Schrijf, zalig de doden, die in de Here sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na”.

Deze engelen roepen alleen op om zich te bekeren, en wee degenen, die het merkteken van het beest aannemen. God heeft de middelen wel en dat is ook Zijn liefde, dat zij, die aan deze liefde gehoor geven en aannemen, dat zij tot wedergeboorte zullen komen, nadat de Bruidsgemeente weg genomen is.

Het zal zo plaats vinden: de Here Jezus zal Zijn Bruidsgemeente voor of in de eerste nachtwake thuis halen; want dit zal gebeuren bij het vallen van de avond, zoals nog altijd de inzetting is in het vrome

Israël. Daar gaat de bruidegom bij het vallen van de avond uit het huis van zijn vader, om de bruid te halen uit het huis, waar zij zich bevindt, om haar te brengen in het vaderhuis.

Hier wordt met nog enkele intieme vrienden erbij het huwelijk gesloten. De bruid moet er dus zelf bij zijn. Pas daarna gaat de bruidegom met zijn vrienden er op uit om de bruiloftsgasten uit te nodigen.

De eerste nachtwake. Laten wij lezen in Gen. 24:63-65. *“Isaak ging tegen het vallen van de avond uit om te peinzen in het veld. Hij sloeg zijn ogen op, en zag daar kamelen aankomen. Toen Rebekka haar ogen opsloeg en Isaak zag, liet zij zich van de kameel glijden. En zij zeide tot de knecht: Wie is die man daar, die ons tegemoet komt in het veld? En de knecht zeide: Dat is mijn heer. Daarop nam zij de sluier en bedekte zich”.*

En zo vinden we ook in Gen. 24 dat daarvan zo'n diepe strekking heeft precies bij het vallen van de avond, en dat is voor of in het begin van de eerste nachtwake, heeft de vereniging van bruid en bruidegom plaats.

We lezen in vers 62-63. *“En Isaak kwam uit de richting van de put Lachai-Roi; hij woonde namelijk in het Zuiderland. 63 Isaak ging tegen het vallen van de avond uit om te peinzen in het veld. Hij sloeg zijn ogen op, en zag daar kamelen aankomen”.*

Op dat ogenblik ziet hij Rebekka en zij ziet hem. Zo zal het ook straks gebeuren, dat de Here Jezus, nadat Hij in de eerste nachtwake Zijn Bruid heeft thuisgebracht, in de tweede, derde en vierde nachtwake zelfs nog diegenen komt weghalen, die dan door het geloof in Hem, tot wedergeboorte zijn gekomen.

Zo zien we, dat de opstanding tussen de doden uit, de eerste opstanding, niet op dezelfde tijd plaats vindt, maar al is begonnen op de Paasmorgen, toen Jezus opstond uit de doden en met Hem vele heiligen uit de graven werden opgewekt, zoals we dit lezen in Matth. 27:51-53. *“En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën, en de aarde beefde, en de rotsen scheurden, en de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt. En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen”.*

Als Hij straks voor de Bruidsgemeente komt, dan zullen allen, die in Hem ontslapen zijn, eerst opstaan en met de nog levende zijnde heiligen, weggevoerd worden in des Vaders huis. Maar die opname gaat nog door, want als die twee profeten uit het boek Openbaring straks worden vermoord, en hun lijken niet weggenomen mogen worden, staan zij na drie en een halve dag op en worden dat ten hemel gevoerd.

Openb. 11:11-12. *“En na [die] drie en een halve dag voer een levensgeest uit God in hen, en zij gingen op hun voeten staan en grote vrees viel op (allen), die hen aanschouwden. En zij hoorden een luide stem uit de hemel tot hen zeggen: Klimt hierheen op! En zij klommen naar de hemel op in de wolk, en hun vijanden aanschouwden hen”.*

Maar ook de martelaren, die om zullen komen onder de antichrist, zullen allemaal opstaan en opgenomen worden voordat het Duizendjarig Rijk begint. Daarmee is de eerste opstanding gesloten.

Zo is de wegneming van Zijn heiligen niet iets wat even gebeurt. Eerst gaat de Bruid weg in een oogwenk, maar er zijn nog meer heiligen, die weggenomen worden, want die staan niet alleen op, maar zullen ook ten hemel varen.

In het boek Openbaring vinden we die verschillende groepen, die opgenomen worden; en dit klopt precies met de overige Schriften, want het tijdstip, waarin zij opgenomen worden, is altijd weer in één van de nachtwaken. De Here Jezus zegt dit ook in Luc. 12. Deze heiligen, die dan weggenomen worden, behoren in geen geval tot de Bruid, want die is dan al ingebracht, maar zij zijn bruiloftsgasten.

Zij hebben ook een heerlijkheid, maar een andere, waar we nog nader op in zullen gaan.

Luc. 12:35-38 zegt. *“Laten uw lendenen omgord zijn en uw lampen brandende. En gij, weest gelijk aan mensen, die op hun heer wachten, wanneer hij van de bruiloft wederkeert, om hem, als hij komt en klopt, terstond te kunnen opendoen. Zalig die slaven, die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen. Voorwaar, Ik zeg u, hij zal zich omgorden en hen aan tafel nodigen, en bij hen komen om hen te bedienen. En wanneer hij in de tweede of in de derde nachtwake komt en hen zó aantreft, zalig zijn zij”.*

We zien hier duidelijk dat Hij dan niet voor de Bruid komt, want die is dan al bij Hem. Hij komt van de bruiloft, en dat wil niet zeggen van het bruiloftsmaal, want dat moet dan nog plaatsvinden Maar de vereniging tussen Bruidegom en Bruid heeft dan al plaats gevonden, en dan komt Hij nog eens.

“En gij, wees gelijk mensen, die op hun heer wachten, wanneer hij van de bruiloft wederkeert, om hen, als hij komt en klopt, terstond te kunnen opendoen. Zalig die slaven, die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen (let goed op, wat nu volgt) Voorwaar, Ik zeg u, hij zal zich omgorden en hen aan tafel uitnodigen”.

Dat is het bruiloftsmaal, de tafel. Het is dus niet de Bruid, maar het zijn de bruiloftsgasten. Zij komen aan de tafel en krijgen nog een heerlijke tafelgemeenschap en zullen aanliggen in het Koninkrijk Gods. *“Voorwaar, Ik zeg u: Hij zal zich omgorden en hen aan tafel nodigen, en bij hen komen om hen te bedienen”.*

En wanneer hij in de tweede of in de derde nachtwake komt en hen zo aantreft, zalig zijn zij. Hij komt in de tweede en derde nachtwake, maar in de Openbaring is zelfs nog een vierde nachtwake genoemd. Het zou te ver voeren om dit nu allemaal te gaan zien, maar de Schrift is hier precies in.

Hetzelfde vinden we in Matth. 25:1-13. *“Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs. Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie; doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen. Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in. En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!*

Toen stonden al die maagden op en brachten haar lampen in orde. En de dwaze zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit. Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf. Doch terwijl ze heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftsmaal binnen, en de deur werd gesloten. Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open! Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet. Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur”.

Het gaat hier om de tien maagden, die niet de Bruid zijn, want die is dan al binnen. Het zijn de vriendinnen van de Bruid, die haar bruiloft willen meevieren en daartoe uitgenodigd zijn.

Ook de wijze maagden zijn heiligen, die een heerlijkheid ontvangen, maar een andere heerlijkheid als de Bruid. Dat vinden we ook hier, want wanneer komt de Bruidegom deze halen? In vers 6 van Matt. 25 staat: *“En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!”*

Deze gelijkenis verstonden ze in Israël heel goed. In het middernachtelijk uur komt de bruidegom nooit zijn bruid weghalen, want die is bij het vallen van de avond al thuis gehaald, maar dan gaat de bruiloftsmaaltijd beginnen, en trekt de bruidegom met zijn vrienden in fakkels optocht door de straten, om allen uit te nodigen, totdat de zaal vol is.

Welke nachtwake is middernacht? De eerste nachtwake is van 6-9 uur, want de nacht in Israël is altijd van 6 uur in de avond tot 6 uur 's morgens. Het is daar niet lang schemer zoals bij ons. De tweede nachtwake is van 9-12 uur en heet middernacht, de derde nachtwake is van 12-3 uur en van 3-6 uur is de vierde nachtwake. Als u de Openbaring biddend gaat lezen, dan zult u zien, dat er in elk van deze nachtwaken groepen worden weggenomen.

In het middernachtelijk uur gaan de vijf maagden weg; daarna gaan de twee profeten weg en dat is precies in de helft van de laatste jaarweek van Daniël. Deze staan op en met hen een hele groep wedergeboren Israëlieten; en wie er nog meer bij zullen zijn, zegt de Schrift ons niet. Zij gaan de bruiloftszaal in. Prijst God! We zien, dat zij als bruidsgasten zullen zitten aan de tafel.

Nu komen we tot het volgende, en we moeten dit fragmentarisch behandelen, omdat er zoveel teksten aan te wijzen zijn.

Een heel belangrijke vraag is n.l., is nu de hele Nieuw Testamentische Gemeente de Bruid des Lams? We hebben al gezien, dat deze bruid heel iets anders is dan de bruiloftsgasten, die later weggenomen zullen worden; maar is nu de hele Nieuw Testamentische Gemeente, die we de Bruidsgemeente noemen, ook de Bruid des Lams?

Nu moet ik zeggen naar het inzicht, dat mij geschonken is in Gods Woord (maar we weten slechts ten dele) dat ik geloof van "neen". Dit wil ik u laten zien voor zover ik daar licht in heb gekregen.

De Bruid maakt een bijzonder deel van het lichaam uit, m.a.w. de gehele Bruidsgemeente is Zijn lichaam, maar de Bruid is een bijzonder deel van Zijn Lichaam. Dit vinden we ook afgeschaduwd in het Woord, want het moet gegrond zijn op het Woord. Laten wij kijken naar Adam.

Adam is een type van Hem, die komen zou, want Hij is immers de laatste Adam. We weten, hoe God over de eerste Adam een diepe slaap des doods deed komen (Het beeld van Jezus lijden) en hoe God toen de zijde van Adam opende, een rib nam en uit Adam's rib, vlees en bloed de vrouw bouwde, die aan Adam gegeven werd. Eva was verborgen geweest in Adam.

Eva is dus een type van de Bruid, maar was Eva nu het gehele lichaam van Adam? Neen, maar zij was een bijzonder deel van zijn lichaam. Welk deel? De rib, d.w.z. het gedeelte, dat het dichtst aan zijn hart lag.

Die wedergeborenen, die deel uitmaken van de Bruidsgemeente, en die het dichtst aan het hart van de Here Jezus zijn, die vormen de Bruid. We moeten ons hier niet over verwonderen, want Gods Woord leert ons, dat er verschillende klassen van heiligen zijn, die niet allen dezelfde plaats bekleden, en dat er onderscheid is in het deel, dat de heiligen ontvangen.

De Schrift spreekt van groten en geringen in het Koninkrijk Gods, van eersten en laatsten, van gekroonden en ongekroonden, van heiligen, die loon ontvangen en van hen, die geen loon ontvangen, maar als naakt ingaan, van voorhofs heiligen en heilighdoms heiligen. Hier zien we verschillende tegenstellingen, die we allemaal in de Schrift terug vinden.

Maar het zijn allemaal heiligen, die een zekere heerlijkheid ontvangen, maar allen bekleden niet dezelfde plaats en allen ontvangen niet hetzelfde deel. We lezen b.v. over één, die macht krijgt over tien steden, één over vijf steden en één, die macht krijgt over een stad, en ook hier in zien we dus verschil.

Nu geloof ik, dat het zo in de Bruidsgemeente gesteld is, want niet alle leden zijn de Bruid. Zijn gehele Lichaam, de hele Nieuw Testamentische Gemeente, is de Bruidsgemeente. Dit duidt aan, dat zij bij elkaar behoren, maar de Bruid neemt daar bij een bijzondere plaats in.

Om in de beeldspraak van het Woord te blijven, wil ik u dat laten zien vanuit het Woord. Laten we beginnen met te lezen Gen. 24:10-21. *"Hierop nam de knecht tien van de kamelen van zijn heer en ging op weg met allerlei kostbaarheden van zijn heer bij zich; hij maakte zich op en ging naar Mesopotamië, naar de stad van Nachor. En hij liet de kamelen neerknielen buiten de stad bij een waterput, tegen de avond, de tijd, dat de vrouwen uitgaan om te putten.*

Toen zeide hij: Here, God van mijn heer Abraham, laat mij toch heden slagen en bewijs genade aan mijn heer Abraham. Ik sta hier bij de waterbron, en de dochters van de mannen der stad gaan uit om water te putten. Laat het nu zo zijn, dat het meisje, tot wie ik zeg: Neig toch uw kruik, opdat ik drinke, en dat zegt: Drink, en ook uw kamelen zal ik drenken, – dat Gij haar hebt bestemd voor uw knecht Isaak; dan zal ik

daaraan weten, dat Gij genade bewezen hebt aan mijn heer. Hij was nog niet uitgesproken, of zie, Rebekka, die geboren was aan Betuël, de zoon van Milka, de vrouw van Nachor, de broeder van Abraham, kwam naar buiten met haar kruik op haar schouder. En het meisje was zeer schoon van uiterlijk, een maagd, met wie geen man gemeenschap had gehad. Zij daalde af naar de bron, vulde haar kruik, en kwam naar boven. Toen liep de knecht haar tegemoet en zeide: Laat mij toch een weinig water drinken uit uw kruik.

Daarop zeide zij: Drink, mijn heer, en zij liet haar kruik snel op haar hand neerglijden, en gaf hem te drinken. Toen zij hem genoeg had laten drinken, zeide zij: Ik zal ook voor uw kamelen putten, totdat zij genoeg gedronken hebben. Daarop goot zij snel haar kruik leeg in de drinkbak, liep andermaal naar de put om te scheppen en putte voor al zijn kamelen. En de man sloeg haar zwijgend gade om te weten, of de Here zijn weg voorspoedig gemaakt had of niet”.

De Bruidsgemeente behoort wel bij de Bruid, maar ze zijn niet allemaal de Bruid.

We gaan naar enkele plaatsen en dan vinden we, dat bij de Bruid ook bruidsmeisjes, maagden en vriendinnen van de Bruid zijn, die bij haar horen en die de Here Jezus toebehoren. Eerst het machtige Woord uit Gen. 24, waar zulke geweldige dingen in zijn, waar een heel weekend over gesproken zou kunnen worden, vanwege de wonderbare verborgenheden.

Rebekka is het type van de Bruid. Abraham is het type van God de Vader, die door de oudste van zijn knechten (men zegt dat het Eliëzer is) een bruid laat aanwerven voor zijn zoon. De naam van de knecht wordt helemaal niet genoemd, omdat hij hier het beeld van de Heilige Geest is, wiens naam we ook niet kennen. De vraag is dan ook: Waarom zegt men het dan altijd?

Omdat in andere Schriftgedeelten, als het hoofd van de knechten van Abraham, inderdaad Eliëzer wordt genoemd, maar in dit hoofdstuk wordt de naam expres niet door de Heilige Geest genoemd. Die knecht moet de bruid aanwerven voor de zoon en die bruid is Rebekka, die een heerlijk beeld is van de Bruid van het Lam.

Wat zien we nu? De Bruid wordt door deze knecht met zijn tien kamelen naar de bruidegom gebracht. Tien is het getal van de volheid van de Heilige Geest; de kameel is de derde letter van het Hebreeuwse alfabet, de Gimmel, en is het beeld van de Heilige Geest. Dit is ook het werk van de Heilige Geest, om de Bruid aan te werven, klaar te maken en tot de Bruidegom te brengen en daarmee is het grote werk van Gods Geest beëindigd.

Nu lezen we in Gen. 24:61. *“Toen maakte Rebekka zich met haar dienstmaagden gereed en zij reden op kamelen weg, en volgden de man. De knecht nam Rebekka mede en ging heen”.*

Niet alleen Rebekka wordt door de kracht des Geestes aangeraakt en meegevoerd, maar ook de dienstmaagden horen erbij, en die kunnen we er niet van losmaken. Er wordt verder niet meer over hen gesproken, want zij zijn ook niet de eigenlijke Bruid, maar zij behoren toch wel bij die Bruid, en gaan met die Bruid de heerlijkheid in. Toen maakte Rebekka zich met haar dienstmaagden gereed.

De Bruidspsalmen 45 spreekt ons hier ook van en we lezen in de eerste verzen van de schoonheid van de Hemelbruidegom, en daarna lezen we in vers 10 *“Koningdochters zijn onder uw geliefden (dit is meervoud en we zien hier de vriendinnen van de bruid) de gemalin (de bruid zelf) staat aan de rechterhand in goud van Ofir”.*

In vers 14-15 staat: *“Louter pracht is de koningsdochter (de Bruid) daarbinnen (de inwendige schoonheid) van goudbrokaat is haar kleding; in kleurig geborduurde gewaden wordt zij tot de koning geleid, jonkvrouwen in haar gevolg, haar vriendinnen worden tot u (de hemelbruidegom) gebracht”.*

Hier zien we de hele Gemeente, de Bruid en haar vriendinnen, die er bij behoren. Symbolisch worden zij jonkvrouwen genoemd, en allen gaan zij de bruiloftszaal binnen, en allen worden zij tot Hem gebracht, de Hemelbruidegom.

In het Hooglied vinden we dit beeld weer in hoofdstuk 6:8-9. *“Zestig koninginnen zijn er, tachtig bijvrouwen, en jonkvrouwen zonder tal. Maar enig is zij, mijn duif, mijn volmaakte, een enige was zij voor haar moeder, een reine voor wie haar gebaard heeft. Meisjes zien haar, en prijzen haar gelukkig; koninginnen en bijvrouwen, en loven haar”.*

De anderen krijgen ook wel heerlijkheid, maar hun heerlijkheid is ook gelegen in haar heerlijkheid. De heerlijkheid heeft dezelfde grond en dat is Hij, maar er is tussen Bruid en Brudegom een diepere gemeenschap. Zo vinden we het ook in Matth. 25, bruidsmeisjes, maagden, maar de Bruid zijn zij niet, want zij behoren tot de bruiloftsgasten.

Nu komt de volgende vraag! Wie is de Bruid? Hier zouden we eigenlijk lang over moeten spreken, want er wordt in de Schrift heel wat over gezegd, maar ik zal proberen de hoofdpunten te noemen. Wie is de Bruid? Degene, die alles willen verlaten om Jezus wil.

Dit vinden we in Gen. 24:58. *“Toen riepen zij Rebekka en zeiden tot haar: Wilt gij met deze man meegaan? En zij zeide: Ja”.*

En ook in Ps. 45. *“Mijn hart trilt van blijde woorden, ik draag mijn gedicht een koning voor, mijn tong is de stift van een vaardig schrijver. Gij zijt schoner dan de mensenkinderen, liefelijkheid is over uw lippen uitgegoten; daarom heeft God u voor altoos gezegend. Gord uw zwaard aan de heup, gij held, uw majesteit en uw luister; ja uw luister! Rijd voorspoedig uit, voor de zaak van waarheid, ootmoed en recht, uw rechterhand lere u geduchte daden: uw pijlen zijn gescherpt – volken zijn onder u – zij dringen in het hart van des konings vijanden.*

Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig, uw koninklijke scepter is een rechtmatige scepter. Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft, o God, uw God u gezalft met vreugdeolie boven uw metgezellen; mirre, aloë en kassia zijn al uw klederen; uit ivoren paleizen verheugt u snarenspeel; koningsdochters zijn onder uw geliefden; de gemalin staat aan uw rechterhand in goud van Ofir. Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader, laat de koning uw schoonheid begeren, want hij is uw heer; buig u dus voor hem neder.

Dan zoeken, o dochter van Tyrus, de rijksten des volks met geschenken uw gunst. Louter pracht is de koningsdochter daarbinnen, van goudbrokaat is haar kleet; in kleurig geborduurde gewaden wordt zij tot de koning geleid, jonkvrouwen in haar gevolg, haar vriendinnen, worden tot u gebracht; onder vreugde en jubel worden zij binnengeleid, zij komen in des konings paleis.

Op de plaats uwer vaderen zullen uw zonen staan, gij zult hen tot vorsten stellen over het ganse land. Ik wil uw naam vermelden in alle geslachten; daarom zullen volken u loven voor altoos en immer”.

Wat staat er van Rebekka? De ouders willen haar nog tien dagen langer bij zich houden, zoals we lezen in vers 55a: *“Doch haar broeder zeide, alsook haar moeder: Laat het meisje een dag of tien bij ons blijven”.*

Maar de knecht zegt verder in vers 56b: *“Laat mij vertrekken, opdat ik naar mijn heer ga”.* Zodra de Heilige Geest de Bruid aangeworven heeft, wil Hij geen ogenblik langer blijven, want dat is zijn opdracht. Maar de familie, de bloedverwanten van de Bruid, willen haar nog een poosje houden, zoals in vers 55b *“Laat het meisje een dag of tien bij ons blijven”.*

Waarom een dag of tien? Dit heeft een diepe zin! Tussen de opname van de Bruidsgemeente en de wederkomst van Jezus Christus met de Zijnen, ligt een periode van ongeveer tien jaren, waarin God Zijn toorngerichten voleindigt.

Zij (de moeder en broer van Rebekka) willen de bruid nog wat bij zich houden. Zo zijn er vele gelovigen, die denken, dat de Gemeente hier nog in de wereld moet blijven, totdat Jezus Christus op de aarde komt, om Israël en de volkerenwereld te richten en om Zijn Koninkrijk te vestigen. Maar wat zegt de Knecht? *“Houdt mij niet op”*, en dan wordt het antwoord overgelaten aan Rebekka, de Bruid.

Hier zien we nu een type van hoe een bruidsziel moet zijn. In vers 58 wordt de vraag gesteld: *"Wilt gij met deze man meegaan? En zij zei: "Ja".* Zij wil zonder meer alles verlaten: vader, moeder, bloedverwanten, haar vaderstad, haar vaderhuis, ja alles, om te gaan naar een onbekende man, die zij nog nooit heeft gezien.

Het eerste kenmerk van een bruidsziel is dus, dat zij om Jezus wil, alles wil verlaten en zichzelf en wat zij heeft wil prijsgeven. Maar er zijn vele gelovigen, die wedergeboren zijn en die nog wat willen vasthouden van de wereld.

In Ps 45:11-12 vinden we, dat tot de Bruid gezegd wordt: *"Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader, laat de koning uw schoonheid begeren, want hij is uw heer; buig u dus voor hem neder".*

Dat is niet eenvoudig, maar dit kan alleen, als Jezus ons alles is geworden, want dan zijn we ook van alles losgemaakt.

Nu komen we tot het tweede kenmerk. Bij de Bruid is het haar in de eerste plaats niet meer te doen om de zaligheid, het eeuwige leven en de heerlijkheid hiervan, maar het gaat bij haar om Hem. Leest u het Hooglied daar maar eens over. Niets kan die bruid schelen, maar het gaat haar om de bruidegom.

Zij zegt in Hoogl. 5:16 (O.V.) *"En al, wat aan Hem is, is gans begeerlijk".* Het gaat haar om niets meer, dan alleen om Hem en dat is de ware Bruid. Vele gelovigen hebben nog neven bedoelingen, en het gaat er vaak alleen maar om, of men behouden is, als men maar zalig wordt, en de heerlijkheid en het eeuwige leven heeft.

Dit is natuurlijk wel heerlijk, als we dat bij Jezus zullen hebben; maar daar gaat het bij de Bruid niet in de eerste plaats om, want het is haar te doen om Hem, die de schoonste is van allen. Dat is de symboliek van het Hooglied. De Bruid is degene, die Hem wil volgen, waar Hij ook gaat; het Lam volgen, waar Hij ook gaat.

Het gaat haar niet om de hemel; want bij wijze van spreken, als Jezus in de hel zou zijn, dan zou zij daar ook willen zijn, en dat alleen, omdat Hij daar is. Waar Hij is, daar wil zij ook zijn. De Bruid is degene, die de eigen levenskruik wil neigen en wil uitgieten ter wille van de Geest en het Woord, bovenal ter wille van Hem, zoals we dit in Gen. 24:14 ook vinden. *"Laat het nu zo zijn, dat het meisje, tot wie ik zeg: Neig toch uw kruik, opdat ik drinke, en dat zegt: Drink, en ook uw kamelen zal ik drinken, – dat Gij haar hebt bestemd voor uw knecht Isaak; dan zal ik daaraan weten, dat Gij genade bewezen hebt aan mijn heer".*

De Knecht beslist niet zelf, maar hij laat God beslissen. En wat is die beslissing? *"Laat het nu zo zijn, dat het meisje, tot wie ik zeg: Neig toch uw kruik, opdat ik drink en dat zegt: Drink, en ook uw kamelen zal ik drinken, dat Gij haar hebt bestemd voor uw knecht Isaäk".*

Wat is de kruik? Het is ons lichaam. Dat is de bruid, die de eigen kruik wil neigen en uitgieten het water des levens, die m.a.w. hun eigen leven wil uitgieten ter wille van de Geest en het Woord en dat is bovenal ter wille van Hem.

Verstaan we dat? Hij heeft er een voorwaarde aan verbonden. Niet alleen, die mij te drinken geeft, maar ook de tien kamelen zal drinken.

Tien is de volheid van God in het hele Woord. In tien woorden schiep God de schepping. In tien woorden moest Mozes Farao Gods gerichten aan zeggen. In tien woorden gaf God Zijn wet op de Sinaï. Het beeld uit de droom van Nebucadnezar had tien tenen van leem en ijzer, duidend op het laatste wereld rijk. En in het getal tien van de tien maagden heeft Hij te middernacht de deur gesloten en daarmee de nieuwe schepping gevestigd.

Nu is Rebekka degene, die voor die tien haar kruik wil uitstorten ter wille van de Geest en het Woord en van Hem. Verstaan we deze dingen? Het gaat haar om Hem, die heel haar hart heeft. Wat zegt Johannes de Doper in Joh.3:29. *"Die de bruid heeft is de bruidegom".*

Hij duidt hiermee de hemelbruidegom aan, maar tevens duidt hij daarmee ook aan, wie de Bruid is. *“Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich”.*

De Bruid is degene, van wie Jezus heel het leven en heel het hart heeft. In het Hooglied 4:12 vinden we duidelijk, wie de Bruid is: *“een afgesloten hof, een verzegelde bron”.* Zij is alleen voor Hem want een afgesloten hof en een verzegelde bron wil zeggen, dat een ander daar niets over te zeggen heeft en daar geen plaats heeft, dan de Bruidegom alleen.

We zullen nu het laatste gedeelte behandelen van: *“de Bruid van het Lam”.* Laten we beginnen met te lezen van Hooglied 4. *“Zie, gij zijt schoon, mijn liefste, o, gij zijt schoon; uw ogen zijn als duiven, door uw sluier heen, uw haar is als een kudde geiten, die neergolven van Gileads gebergte. Uw tanden zijn als een kudde geschoren schapen, die opkomen uit het wed, alle met tweelingen, en zonder jongen is er geen. Als een scharlaken draad zijn uw lippen en liefelijk is uw mond. Als een gespleten granaatappel zijn uw slapen, door uw sluier heen. Uw hals is als de Davidstoren, die gebouwd is met tinnen; de duizend schilden hangen daaraan, en alle zijn beukelaars van helden.*

Uw beide borsten zijn als tweelingjongen van gazellen, die te midden van de leliën weiden. Tot de avondwind waait en de schaduwen vlieden, wil ik naar de mirreberg gaan, naar de wierookheuvel. Alles is schoon aan u, mijn liefste, zonder enig gebrek zijt gij. Kom bij mij van de Libanon, bruid, kom bij mij van de Libanon, daal af van de top van de Amana, de top van de Senir, de Hermon, van de holen der leeuwen, van de bergen der panters. Gij hebt mij betoverd, mijn zuster, bruid, betoverd met één blik van uw ogen, met één snoer van uw halsversiersel.

Hoe kostelijk is uw liefde, mijn zuster, bruid, hoeveel heerlijker uw liefde dan wijn, en de geur van uw oliën dan alle specerijen. Van honigzeem druppelen uw lippen, bruid, honig en melk is onder uw tong; en de geur van uw klederen is als de geur van de Libanon. Een afgesloten hof zijt gij, mijn zuster, bruid, een afgesloten wel, een verzegelde bron. Wat uit u opspruit, is een luthof van granaatappelbomen, met kostelijke vruchten, hennabloemen en nardusplanten, nardus en saffraan, kalmus en kaneel, met allerlei wierookstruiken, mirre en aloë, met al de kostbaarste specerijen. Fontein der hoven, bron van levend water, beken van de Libanon!

Beurtzang van bruid en bruidegom

Ontwaak, noordenwind, en kom, zuidenwind, doorwaai mijn hof, opdat zijn balsemgeuren stromen! Mijn geliefde kome tot zijn hof en ete daarvan de kostelijke vrucht”.

In vers 12 vinden we duidelijk dat de Bruid een afgesloten hof en de verzegelde bron is voor de Bruidegom. Daarom zegt Johannes de Doper ook: *“Die de Bruid heeft”.* Hij bezit haar geheel en al naar geest, ziel en lichaam.

De Bruid is ook degene, die zo overeenstemt met de Geest, dat de Hemelbruidegom haar noemt: *“Mijn duif”.* Wat is de duif? Het is de zichtbare belichaming van de Heilige Geest, toen Hij op de Heer kwam (Luc.3:22). De Bruid is zo volledig in overeenstemming gekomen met de Geest van God, dat zij ook met die Geest roept: *“kom”.* De Geest en de Bruid zeggen beiden: *“Kom”*, zoals we dit vinden in Openb. 22:17.

De Geest bezit de Bruid volledig. Alle Nieuw Testamentische gelovigen hebben en bezitten de Heilige Geest zonder onderscheid; maar het is niet zo, dat alle gelovigen door de Heilige Geest in bezit zijn genomen, en dat is bij de Bruid wel. *“De Geest en de Bruid zeggen: kom”.* Het is een éénheid, in volkomen overeenstemming.

Nu gaan we naar Openb.19:7-8. *“Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt; 8 en haar is gegeven zich met blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen”.*

Als het bruiloftsmaal begint, is zij niet meer de Bruid, maar dan is zij al Zijn vrouw, want het huwelijk is al gesloten; Hij heeft haar weggehaald in de eerste nachtwake in Openb.4; maar in Openb.19 is de zaal volgestroomd met bruiloftsgasten, die in de volgende nachtwaken ook gekomen zijn.

Hier zien we de eigenschap van de Bruid, dat zij zich gereed gemaakt heeft. Het is ondenkbaar dat een bruid zich niet gereed maakt voor de komst van haar bruidegom en niet klaar zou zijn. Nu wordt dat genoemd onder een heerlijk beeld. Het voornaamste, waarmee zij gereed moet zijn, is haar kleed.

Dit zien we hier ook in het aardse. De Bruid zorgt dat haar kleed klaar is. Dan gaan we begrijpen, dat die Bruid hier gereed moet komen en moet dus hier haar kleed klaar hebben en niet straks, want dat kan niet. Wat is dat Kleed? *“de Bruiloft des Lams is gekomen en Zijn Vrouw heeft zich gereed gemaakt; en haar is gegeven zich met een blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen (nu komt de verklaring) zijn de rechtvaardige daden der heiligen”*.

Wat zien we nu? Als we even terug denken aan Matth. 22, dan vinden we, hoe daar in die gelijkenis God, de grote koning, velen roept tot de bruiloft, maar dan moeten zij ook een bruiloftskleed aan hebben. Nu was het zo in die tijd, in het Midden Oosten, dat bedelaars en allerlei anderen uitgenodigd werden, die van zichzelf niet zo'n kleed hadden, maar dat kregen van die grote koning. Zij moesten hun oude plunje uittrekken en dat bruiloftskleed aandoen, dat zij gratis kregen; het werd hen geschonken en het gaf hen tevens de toegang tot het bruiloftsmaal.

Door dat kleed werden zij waardig om aan te zitten in het koninkrijk Gods. Wat is dat voor een kleed? We weten, dat alle gelovigen hun klederen wit gewassen hebben in het bloed van het Lam; en door geloof in de Here Jezus Christus ontvangen we van God zonder onderscheid dat bruiloftskleed, dat wil zeggen: de rechtvaardigmaking en heiligmaking wordt ons toegerekend door het geloof.

Iedere gelovige in Christus wordt de rechtvaardigmaking toegerekend uit genade door het geloof en krijgt daarbij ook een toegerekende heiligheid in Christus uit genade door het geloof. Daar kunnen we niets bij of af doen, ook de Bruid niet. Allen hebben dat kleed, zowel de Bruid als ook alle bruiloftsgasten, want anders zouden ze niet in de bruiloftszaal kunnen zijn.

Maar wat heeft de Bruid nu gedaan? Zij heeft op het geschonken kleed heerlijkste borduursels aangebracht, want zij heeft niet alleen ontvangen de rechtvaardigmaking en de heiligmaking, die haar om niet zijn toegerekend, maar uit deze rechtvaardigmaking en heiligmaking heeft zij de rechtvaardige daden gedaan, de vruchten der rechtvaardigheid en de vruchten der heiligheid en dat heeft het geschonken bruiloftskleed gemaakt tot haar bruidstoilet.

Er is een onderscheid, want we hebben allen, als gelovigen een toegerekende rechtvaardigheid en heiligheid, maar de Bruid heeft daarbij ook een uitgewerkte heiligheid. Wat God in haar gegeven heeft, heeft zij ook uitgewerkt in haar wandel en daden, omdat zij haar Hemelbruidegom boven alles verkoos en alles voor Hem over had. Dat is de Bruid.

Het staat er duidelijk: *“En haar is gegeven zich met blinkend en smetteloos linnen te kleden”*. We kunnen zeggen, dat de ondergrond van het kleed van alle gelovigen gelijk is, maar haar kleed is daarbij wonderlijk versierd geworden. Want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen. Volgens de Griekse grondtekst zou het woord *“daden”* beter kunnen vertaald worden met *“vruchten”* der rechtvaardigen door deze ingewerkte rechtvaardiging en heiliging voortgebracht. Wat heerlijk! Willen we de Bruid zijn?

De Bruidsgemeente zijn we alleen maar door geloof zonder meer, omdat we geloven in Jezus Christus, die voor onze zonden gestorven en opgewekt is, en ook dat we met Hem gestorven en opgewekt zijn. Maar willen we bij de Bruid behoren, dan moeten we zorgen, dat de rechtvaardigheid en de heiligheid, die ons toegerekend geworden is, ook in ons uitgewerkt kan worden, want daarmee maken we ons bruidstoilet klaar.

We vinden daarom ook in Matth. 22, dat de Bruid en de bruiloftsgasten allen geroepenen zijn, maar onder die geroepenen zijn uitverkorenen. Vers 14 zegt: *"Want velen zijn geroepen (dank God, want Hij wil, dat de zaal vol wordt met hen die Hij roept), maar weinigen uitverkoren"*.

Nu wordt dit door een bepaalde menselijke dogmatiek zo uitgelegd, dat de uitverkorenen behouden zijn en dat de andere geroepenen verloren gaan, maar dat wordt hier niet bedoeld. Alle geroepenen zijn behouden en vormen te samen de Nieuw Testamentische Gemeente, de uitgeroepenen. Maar wat heeft de Bruid gedaan, die ook bij die geroepenen behoort? Zij heeft haar roeping en uitverkiezing vastgemaakt, zoals Petrus dit zegt, en dat moeten we doen door nu vruchten voort te brengen, want velen zijn geroepen, maar weinige uitverkoren.

Petrus zegt in 2 Petr. 1:10. *"Beijvert u daarom des te meer, broeders, om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen"*.

Er zullen zijn, die arm ingaan en anderen, die rijk ingaan en deze zijn zij, die hun verkiezing vast gemaakt hebben (de Bruid). Ik denk, dat Paulus ook zeer zeker dit onderscheid bedoelt in 2 Thess.1:10. *"wanneer Hij komt, om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en met verbazing aanschouwd te worden in allen, die tot geloof gekomen zijn; want ons getuigenis heeft geloof gevonden bij u"*.

Er zijn heiligen, in wie Hij verheerlijkt wordt en er zullen vele gelovigen zijn, die Hem met verbazing aanschouwen.

Nu gaat het er maar om, of wij de heerlijkheid en dat is Christus onder ons, in ons hebben. Daar zij we voor geroepen, maar dan kan Hij Zijn heerlijkheid ook reeds in dit leven ons geven en tot openbaring gaan brengen. Paulus zegt duidelijk: *"Wanneer Hij op die dag komt om verheerlijkt te worden in zijn heiligen"*. Verheerlijken we Hem werkelijk in ons dagelijks leven, in onze handel en wandel, woord en daad?

Als laatste nog iets over een bijzondere groep bruiloftsgasten, die de zaal vullen. We hebben de Bruid en haar vriendinnen gezien, die samen de Bruidsgemeente vormen. Daarnaast, bruiloftsgasten, die in de volgende nachtwa-ken binnen komen, maar er zijn ook nog vrienden van de Bruidegom. Niet alleen vriendinnen van de Bruid, maar ook vrienden van de Bruidegom. Wie zijn zij?

Zij zijn de Oud Testamentische heiligen, die reeds door het geloof wedergeborenen geworden zijn, want zij hadden opstandingsgeloof. Johannes de Doper zegt duidelijk in Joh. 3:29. *"Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de stem van de bruidegom. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld"*.

De vriend behoorde tot het Oude Testament. Abraham wordt ook een vriend van God genoemd en zij zullen ook aanliggen; of dacht u, dat zij er niet bij zouden zijn? De heiligen uit het Oude Testament zullen ook opstaan, want zij hadden opstandingsgeloof, zoals we in Hebr.11 lezen, daar zij geloofden, in wat nog moest komen, want zij zagen reeds in de toekomst daarvan. Van Abraham wordt duidelijk getuigd, dat hij opstandingsgeloof had. Waarmee sluit Hebr. 11 af? *"Ook deze allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen, 40 daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen"*.

Er wordt gezegd, dat zij voor ons niet tot die heerlijkheid kunnen komen, want in dit hoofdstuk wordt een hele schare Oud-Testamentisch heiligen opgesomd, die de vrienden zijn van de Bruidegom, die zich daarin ook verlustigen en die daar ook zullen zijn. In vers 39-40 lezen we: *"Ook deze allen (dat waren degenen, die aan een betere opstanding deel mochten hebben, zoals we lezen in vers 35 en die hoorden er natuurlijk ook bij) "Ook deze allen"*

Zij zijn nog niet in die heerlijkheid. Waarom niet? Daar God iets beters met ons (de Gemeente) voor had, zodat zij (de Oud Testamentische heiligen) niet zonder ons tot volmaaktheid konden komen. Maar als de Nieuw Testamentische Gemeente tot de volmaaktheid gekomen is, zullen zij met ons ook tot die heerlijkheid gekomen zijn. Jezus zegt ook in Luc. 13, dat in dat Koninkrijk niet alleen zullen aanliggen, die Hij nu roept, maar ook Abraham, Isaäk en Jacob.

Het zal een wonderbaar bruiloftsfeest zijn. Vers 28-30: *“Daar zal het geweest zijn en tandengeknars, wanneer gij Abraham, Isaäk en Jacob zult zien en al de profeten in het Koninkrijk Gods. Maar u zelf buiten geworpen. En zij zullen komen (de Nieuw Testamentische Gemeente) van oost en west, van noord en zuid en zullen aanliggen in het koninkrijk Gods. En zie, er zijn laatsten, die de eersten zullen zijn (de Gemeente is eerder, want zij kunnen zonder ons niet tot de volmaaktheid komen) en er zijn eersten, die de laatsten zullen zijn”.* (Oud Testamentische gemeente) Ook zij zullen aanliggen in het Koninkrijk Gods.

Er zijn vrienden van de Bruidegom en er zijn vriendinnen van de Bruid. Wat een heerlijk feest! Zouden we daarvoor God niet kunnen danken, loven en prijzen?

Ik zou willen zeggen, dat we ons niet te veel moeten vermoeien met ons af te vragen, wie wel of wie niet tot de Bruid behoren. Maar laten we het Woord ter harte nemen, zodat we niet alleen geloven in een toegerekende rechtvaardiging en heiligheid, maar laat de heerlijkheid, die Hij in ons werkt, gezien worden en laten we dat verder uitwerken, opdat we vruchten mogen voortbrengen. Elke vrucht heeft eeuwigheidswaarde en is een sierstuk op uw bruilofts-kleed.

Amen.

